

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2001-2002

24 januari 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitbreiding van de milieuvergunning klasse 1 voor de luchthaven van Oostende

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van het Vlarea inzake het ruimen van het gemeentelijk beken- en grachtenstelsel

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het geschil met het federaal ministerie van Defensie inzake afvalwaterheffing

Vraag om uitleg van de heer Frans De Cock tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aankoop door de VLM van de groen- en bosgebieden van de Merode gelegen tussen de abdijen van Tongerlo en Averbode

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de opvolging van de resolutie betreffende de inplanting van gsm-masten

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, en tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen van de veroordeling van KPN-Orange voor de inplanting van zendmasten

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 24 januari 2002

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Jef Van Looy

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.02 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitbreiding van de milieuvergunning klasse 1 voor de luchthaven van Oostende

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Loones tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitbreiding van de milieuvergunning klasse 1 voor de luchthaven van Oostende.

De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, collega's, mevrouw de minister, u weet dat de functie en vooral de uitbatingswijze van de luchthaven van Oostende niet onbetwist zijn. Er is een werkgroep actief die de bewonersrechten bewaakt. Die werkgroep heeft onze aandacht gewekt in dit dossier.

De dienst Afzonderlijk Beheer Ostend Airport heeft een aanvraag ingediend tot het bekomen van een uitbreiding van de milieuvergunning klasse 1 voor de activiteiten op de luchthaventerreinen. Die uitbreiding zou tot gevolg hebben dat het luchthavendomein in Raversijde uitbreidt. De gronden van het brandstofbedrijf Merlin Air Trade zouden daarbij worden ingepalmd.

De omwonenden van de luchthaven en de Wiloo, dat is de Werkgroep rond de Impact van de Luchthaven van Oostende op de omgeving, hebben een bezwaar ingediend en daarvan kennis gegeven in de pers. Zij wijzen er onder meer op dat de percelen waarop het bedrijf Merlin Air Trade is gevestigd en die zijn opgenomen in de uitbreidingsaan-

vraag, ernstig zijn verontreinigd. Een lekkende brandstoftank van Merlin Air Trade zou daar 11 jaar geleden de oorzaak van zijn geweest. Het gaat over geprivatiseerde gronden. Ook de aanpalende gronden van het bedrijf zijn vervuild. De omwonenden en de Wiloo vragen dat een uitdrukkelijke voorwaarde tot sanering van de gronden wordt gekoppeld aan de toekenning van de milieuvergunning. Er zijn ook geruchten dat de Oostendse luchthaven al 2 jaar in overtreding zou zijn met de milieuvergunning voor de exploitatie van de terreinen.

Mevrouw de minister, hebt u al een beslissing genomen in verband met de aanvraag tot uitbreiding van de milieuvergunning klasse 1 ? Om welke beslissing gaat het dan ? Bent u op de hoogte van de bodemverontreiniging ? Hoe beoordeelt u de bezwaren ? Zijn de geruchten dat de luchthaven reeds 2 jaar in overtreding is met de milieuvergunning, waar ?

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik deel de bezorgdheid van de heer Loones. Het dossier ligt heel gevoelig in de regio en sleept al lang aan.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, de aanvraag tot verandering van de milieuvergunning moet verlopen volgens de Vlaem-procedure. De aanvraag tot verandering van een vergunde inrichting moet worden ingediend bij de overheid die bevoegd is in eerste aanleg. In dit concrete geval is dat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen.

De exploitant, namelijk de afdeling Personenvervoer en Luchthavens van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zou op 8 november 2001

Dua

een aanvraag hebben ingediend voor het veranderen van de vergunde inrichting. De aanvraag heeft betrekking op een aantal aspecten. Ze heeft betrekking op twee herstelwerkplaatsen en een aantal zaken die men daar wenst te installeren. Concreet gaat het om een garage voor het vrachtgebouw en om een brandweergarage. Bovendien wordt er een uitbreiding gevraagd van de opslagcapaciteit voor producten zoals mazout, ontvriesproducten, blusschuim, onderhoudsproducten en strooizout. Daarnaast heeft de aanvraag ook betrekking op noodgeneratoren, twee verwarmingsketels, hoogspanningscabines, batterijkasten en hout- en metaalbewerkingsmachines.

De bestendige deputatie moet nu een beslissing nemen. Ik zal in deze zaak maar worden gevat op het ogenblik dat er een beroep wordt ingediend na de beslissing van de bestendige deputatie. Ik kan daar dus niet veel over zeggen.

Begin maart 1991 veroorzaakte de NV Merlin Air Trade bodem- en grondwaterverontreiniging door een accidentele kerosinelozing. Het bedrijf staat in voor de brandstofbevoorrading van vliegtuigen en is gelegen op de terreinen van de luchthaven. Er werd 50.000 liter kerosine geloosd en de verontreiniging verspreidde zich over een oppervlakte van enkele hectaren en zelfs tot in de tuinen van de woningen in de aanpalende Schoolstraat. Op 7 maart 1991 stelde de afdeling Milieu-inspectie hiervoor een proces-verbaal op. Het bedrijf werd voor de feiten veroordeeld door het hof van beroep van Gent op 30 juni 1994. In het vonnis werd de sanering van de verontreinigde terreinen opgelegd.

De NV Merlin Air Trade heeft de NV Tauw belast met het opstellen van een bodemsaneringsproject voor een aantal kadastrale percelen. Het gaat om de verwijdering van een gemengde verontreiniging met minerale olie en vluchtige aromaten. Op dit ogenblik loopt er een aangepast bodemsaneringsproject. Het gaat om een aanpassing van het bodemsaneringsproject dat dateert van april 2000. De aanpassing heeft uitsluitend betrekking op de sanering van de gemengde verontreiniging. De uitvoering van het bodemsaneringsproject gebeurt onder toezicht van de OVAM. Deze sanering is nog niet voltooid, maar bevindt zich wel in de eindfase.

In verband met de bezwaren van de omwonenden kan ik nog geen standpunt innemen. Ik ken die nog

niet. Die bezwaren worden immers ingediend bij de bestendige deputatie. De milieuvergunningsaanvraag staat wel los van de procedure voor bodemsanering. Het is dus niet haalbaar beide zaken te koppelen. Dat zou ons ongelofelijk veel problemen opleveren. Zo zouden wij bijvoorbeeld honderden milieuvergunningen niet kunnen afleveren, omdat de betrokkenen in een wettelijke procedure voor bodemsanering zitten. In dit concreet geval wordt er goed gewerkt aan het saneren van de bodem. De bodemvervuiling zal dan ook geen doorslaggevend argument zijn bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag.

Luchthavens zijn sedert 1 mei 1999 vergunningsplichtig geworden naar aanleiding van het Vlarem. Op 13 april 2000 leverde de bestendige deputatie een milieuvergunning af voor de exploitatie van de luchthaven van Oostende. Deze vergunning heb ik op 18 oktober 2000 in beroep bevestigd, maar de vergunningsvoorwaarden werden wel aangepast.

De bijzondere voorwaarden zijn onder andere voorwaarden in verband met de overlegcommissie, de meetposten, het geluid en het vastleggen van geluidscontouren. Die worden door de exploitant opgevolgd, zodat het gerucht dat de luchthaven in overtreding zou zijn met de milieuwetgeving volgens mijn diensten niet klopt. Als er echter concrete aanwijzingen voor overtredingen zouden zijn, moeten die worden gemeld. We kunnen die dan doorgeven aan de Milieu-inspectie.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Ik dank de minister voor haar antwoord. De belanghebbenden zullen er aandachtig kennis van nemen. Het gaat hier toch om een eigenaardige situatie. De luchthaven valt onder Vlaams beleid. Het is bijna een zaak van ethisch ondernemen. De luchthaven wenst immers gronden te gebruiken die nog niet volledig zijn gezuiverd. Het is dan toch normaal dat het Vlaamse beleid wordt aangesproken. Misschien moet ik iemand anders dan u aanspreken, mevrouw de minister. Toch zult u op een bepaald moment bij dit dossier worden betrokken. Ik heb u er nu al op voorbereid.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van het Vlarea inzake het ruimen van het gemeentelijk beken- en grachtenstelsel

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van het Vlarea inzake het ruimen van het gemeentelijk beken- en grachtenstelsel.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, om tot een goede doorstroming van het beken- en grachtenstelsel te komen, is het absoluut noodzakelijk om deze op regelmatige basis te ruimen en te ontdoen van slib. Naargelang het type van waterloop is ofwel de provincie ofwel de gemeente verantwoordelijk voor het ruimen, dat volgens het Vlarea dient te gebeuren. In de praktijk blijkt dat deze wetgeving over het ruimen van slib niet voldoet en in vele gemeenten voor verwarring en onduidelijkheid zorgt. Zo gebeurt het dat sommige gemeentebesturen in eigen beheer of door een aannemer de grachten en beken laten ruimen en vervolgens het slib elders in de gemeente storten of laten uitlekken.

Momenteel is er bijvoorbeeld een probleem in de gemeente Roosdaal, waar het grachten- en bekenstelsel zou zijn geruimd. Men vermoedt dat het slib systematisch wordt gestort op een braakliggend terrein in de Losstraat, maar ook op andere plaatsen in deze gemeente. Navraag bij de gemeentelijke diensten leerde dat men geen gebruikscertificaat kon voorleggen, uitgevaardigd door de OVAM en voorgeschreven door het Vlarea in bijlage 4.2.3. Ook vragen aan de OVAM over deze kwestie bleven onbeantwoord. Deze ongebruikelijke werkwijze werd vervolgens aan de kaak gesteld in schriftelijke vragen aan het college van burgemeester en schepenen. Men wacht nog steeds op een antwoord van het schepencollege, ook al is de wettelijke termijn hiervoor reeds verstreken.

Uiteindelijk werden er initiatieven genomen door alerte en ongeruste buurtbewoners, die deze handelwijze ongebruikelijk vonden. Ze lieten op eigen kosten een slibanalyse uitvoeren door een door de OVAM erkend lab. De resultaten van deze slibanalyse zijn enigszins verontrustend, omdat ze aantonen dat de maximumconcentraties voor minerale oliën en PAK's werden overschreden. Het lab concludeert hieruit dat het desbetreffende slib niet

mag worden gebruikt als bodem. Nochtans kon men dit slib na de analyse nog steeds op dezelfde plaats terugvinden, totdat de lokale pers de resultaten van de slibanalyse bijzonder ernstig nam. Waaraan het slib vervolgens werd afgevoerd, is nog steeds onduidelijk. Van dit milieudelict werden een aantal overheidsinstanties op de hoogte gebracht, zoals de OVAM en de Milieu-inspectie. Het is dan ook zeer bedenkelijk dat deze zaak nog steeds geen opvolging kent. Misschien kan de minister hierover vandaag bijkomende informatie verstrekken.

Mevrouw de minister, beschikt een van uw diensten – de OVAM of de Milieu-inspectie – reeds over een dossier over de illegale storting met mogelijke bodemverontreiniging tot gevolg ? Heeft een van uw diensten reeds initiatieven genomen om op te treden in dit dossier ? Moet de gemeente volgens u verantwoordelijk worden gesteld voor dit milieudelict, dat eventueel bodem- en misschien wel grondwaterverontreiniging heeft veroorzaakt ? Op welke manier dient een gemeentebestuur te werk te gaan bij het ruimen van gemeentelijke beken- en grachtenstelsels ? Bent u van mening dat het Vlarea voldoende garanties biedt om zo efficiënt mogelijk te werk te gaan bij het ruimen van beken- en grachtenstelsels ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil het eerst hebben over het concrete dossier en de stand van zaken daarin. Het is zo dat de afdeling Milieu-inspectie op de hoogte werd gebracht van een storting van rioolkolkslib in Roosdaal. De buitendienst Vlaams-Brabant van de Milieu-inspectie heeft dan op zijn beurt contact opgenomen met de gemeente Roosdaal met de vraag op te treden in dit dossier. De politiediensten hebben een proces-verbaal opgesteld, dat verder wordt behandeld door de gerechtelijke instanties.

De afvalstoffen werden ondertussen afgevoerd door de firma 'Cleaning Van Roy' uit Denderleeuw. Deze firma liet de afvalstoffen op 16 oktober 2001 verwerken bij de NV 'Waste Treatment' in Diksmuide. Wat dat betreft, is de zaak volgens mij ter plaatse opgelost. Het algemene probleem van de gemeenten is daarmee natuurlijk niet opgelost.

U vroeg of de gemeente Roosdaal verantwoordelijk kon worden gesteld voor dit milieudelict. Indien de gemeente Roosdaal effectief ruimingsspecie, afkomstig van beken en grachten die onder haar bevoegdheid vallen, heeft gestort op de bodem zonder over de noodzakelijke gebruikscer-

Dua

tificaten te beschikken, overtreedt ze in principe het Vlarea.

We hebben in het verleden al meermaals gesproken over deze kwestie. Het is geen evidente problematiek, niet voor de gemeenten en niet voor de provincies. Deze kwestie zorgt voor zeer grote problemen op het terrein. In ieder geval moet het gemeentebestuur, voordat wordt overgegaan tot ruiming, de kwaliteit van de ruimingsspecie laten onderzoeken door een erkend laboratorium. Dat is de procedure. De kwaliteit van die specie moet dan worden getoetst aan de bepalingen van de bijlage van het Vlarea. Het gaat dan over de voorwaarden inzake samenstelling en concentratie van verontreinigde stoffen voor gebruik als bodem. Daarvoor zijn er heel wat criteria. Als daaraan wordt voldaan vormt storten geen enkel probleem. Indien de specie hieraan niet voldoet, moet ze worden afgevoerd, hetzij naar een vergund reinigingsbedrijf, hetzij naar een daartoe vergunde stortplaats.

De milieuhygiënische normering voor het gebruik van ruimingsspecie voor bodem, zoals opgenomen in het Vlarea, is natuurlijk zo gekozen dat bodem- of grondverontreiniging zo veel mogelijk wordt vermeden. De gemeente, die wordt geacht de gemeentewetgeving na te leven, dient de milieuwetgeving evenwel toe te passen zoals dit wordt bepaald door het Vlarea. Momenteel wordt het Vlarea wel herzien, de besprekingen hierover zijn bijna afgerond. Er lopen dus onderhandelingen met de VVSG en de VVP over de procedure en de naleving ervan.

Ik wil benadrukken dat het hier niet gaat om een probleem van de gemeente Roosdaal alleen, het is een probleem voor alle gemeenten. Het gaat hier om een moeilijke kwestie, en met de huidige Vlarea-aanpassing proberen we ervoor te zorgen dat alles vlot kan verlopen. We moeten natuurlijk oppassen dat er geen specie wordt gestort die bodemverontreiniging veroorzaakt. We zullen een uitweg moeten zoeken. Ik denk dat deze Vlarea-wijziging eventueel nog op andere momenten ter discussie kan worden gesteld.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik heb de indruk dat we over twee verschillende dossiers praten. U spreekt over rioolkolslib, maar in het dossier waarover ik het heb, gaat het om slib uit grachten en beken, dat werd

gestort op een terrein in de Losstraat in Roosdaal. De analyse van dat slib leverde verontrustende resultaten op. Uit uw antwoord leid ik af dat dat dossier momenteel niet wordt opgevolgd. De OVAM heeft nog steeds niet geantwoord op vragen hierover. Is men wel met dit dossier bezig ?

Minister Vera Dua : Er was misschien verwarring door het feit dat er een straat werd vermeld en doordat de overtreding die werd vastgesteld zich ook voordeed in de omgeving van die straat. Ik wil dat nog wel eens laten nagaan. Dat ene specifieke probleem is alleszins opgelost. De algemene problematiek van het storten van slib door gemeentelijke en provinciale overheden moeten we nu met het Vlarea aanpakken, want het gebeurt nog te dikwijls dat waterlopen worden gereinigd en dat het slib gewoon aan de waterkant blijft liggen.

U zei dat u over deze zaak een briefwisseling voerde met de OVAM ?

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Inderdaad.

Ik zou toch nog willen opmerken dat het resultaat van die slibanalyse heel belangrijk is. De verontreiniging is er nog steeds, dat is toch een heel verontrustend gegeven. Ik wil dan ook dat dit dossier wordt opgevolgd. Moet dat via een schriftelijke vraag ?

Minister Vera Dua : Misschien is dat beter. In uw vraag was er verwarring tussen een concreet geval en een algemene problematiek. Misschien is het beter dat u deze zaak heel concreet toelicht in een schriftelijke vraag, zodat ik zelf het dossier kan opvragen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het geschil met het federaal ministerie van Defensie inzake afvalwaterheffing

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het geschil met het federaal ministerie van Defensie inzake afvalwaterheffing.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in het najaar van 2001 hield ik reeds een interpellatie over de achterstallige betalingen inzake de afvalwaterheffingen. Dat was een breed uitgesponnen interpellatie over de vraag hoe het kwam dat er zoveel geld op de wachtlijst stond om te innen. U hebt toen een aantal maatregelen in het vooruitzicht gesteld.

Ik wil nu specifiek naar het volgende verwijzen. U hebt toen ook gezegd dat er een twistpunt was over een bedrag van – omgerekend in de huidige munt – iets minder dan 2,5 miljoen euro tussen de Vlaamse Milieumaatschappij en het federale ministerie van Defensie. Aangezien er in de heffingswetgeving geen vrijstelling is opgenomen voor overheidsinstellingen, moet Landsverdediging betalen. Dat was uw stelling, en dat was ook de stelling van alle fracties in het Vlaams Parlement.

U hebt toen ook gezegd dat u al een paar pogingen daartoe had ondernomen. Toch weigert Landsverdediging halsstarrig te betalen, zich beroepend op een Napoleontische wet van 1791, die bepaalt dat alleen de minister van Defensie gezag heeft over de militaire gebieden. Ondanks de gelegde contacten sleept dit dossier nu al jaren aan.

Bij die interpellatie hebt u ook verwezen naar de lopende gesprekken met Landsverdediging om een protocol af te sluiten. In dit protocol zouden zowel het toekomstige beheer van de militaire domeinen, de milieu-inspectie als de inning van de afvalwaterheffing van de militaire kazernes en domeinen worden geregeld. U hebt toen ook de mogelijkheid geopperd om het dossier voor te leggen aan het Overlegcomité.

Mevrouw de minister, ondertussen zijn we bijna een half jaar verder. Graag had ik u de volgende vragen gesteld. Wat is de stand van zaken in dit dossier ? Is er reeds een protocol afgesloten ? Zal Landsverdediging de achterstallen betalen ? Hoe zit het met de intresten daarop ? Indien er geen vooruitgang werd geboekt, welke initiatieven zult u dan op korte termijn nemen ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, het probleem van de achterstallige afvalwaterheffingen is ruim tien jaar oud. We vinden dat er nu inderdaad schot moet komen in die zaak. In 2001 hebben we dan ook een multidisciplinaire werkgroep samengesteld om de algemene problematiek van de relaties met de militaire overheid te behandelen.

Deze werkgroep wordt geleid door de minister-president omdat de geschillen met de militaire overheid ook andere dan milieukwesties betreffen. De ambtelijke multidisciplinaire werkgroep staat onder de leiding van de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur, de heer Desmyter.

Ik wens ook ter informatie mee te geven dat er inzake milieu reeds bepaalde – en goede – overeenkomsten werden afgesloten, zoals rond natuurbehoud en bosbeheer, en meer specifiek rond de ontmantelingsinstallatie te Poelkapelle. Ik wil door het opstellen van een volledig nieuw protocol geen afbreuk doen aan de positieve resultaten van de bestaande overeenkomsten.

Om die redenen werd ervoor geopteerd om een basisprotocol af te sluiten dat niet de ambitie heeft alle bestaande en toekomstige knelpunten in detail op te lossen, maar dat wel de algemene principes bevat waarover overeenstemming bestaat. Deze principes kunnen dan nadien de basis vormen voor concrete onderhandelingen en het afsluiten van concrete overeenkomsten.

Het probleem van de niet-betaalde afvalwaterheffingen werd niet als dusdanig uitgewerkt in dit basisprotocol. Het was immers snel duidelijk dat we de kansen op zo'n basisprotocol zouden hypothekeren als we ook de zaak van de niet-betaalde afvalwaterheffingen daarin zouden willen opnemen.

Niettemin hebben mijn medewerkers, naar aanleiding van de bespreking van een ontwerpversie van het basisprotocol op het kabinet van de minister-president, het probleem van de achterstallige heffingen opnieuw aangekaart. Ik sta erop dat dit probleem wel degelijk wordt opgelost. De werkgroep zelf vond dus dat het een hypotheek was op het basisprotocol, maar mijn diensten hebben duidelijk gezegd dat het probleem toch ook moet worden opgelost.

Ikzelf verdedig de volgende visie ten opzichte van die multidisciplinaire werkgroep. Het gaat hier over belangrijke financiële implicaties. Als blijkt dat er op korte termijn toch geen oplossing komt, dan moet het probleem worden voorgelegd aan de interministeriële conferentie van Financiën en Begroting. Dat zou dus door minister Van Mechelen moeten worden geïntroduceerd.

In de huidige stand van zaken lijkt het erop dat men voor dit punt op ambtelijk vlak inderdaad niet tot een akkoord kan komen. We zullen deze zaak

Dua

dus inderdaad proberen te agenderen op de interministeriële conferentie van Financiën.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Een oplossing is er vanzelfsprekend niet. We kunnen natuurlijk de vraag stellen wanneer dat basisprotocol definitief afgesloten zal zijn.

Ik wil in dit verband toch ook nog de volgende opmerkingen maken. Ik heb de indruk dat de communautaire detente wat aan het verslappen is. Ik stel vast dat de Waalse overheid ook op het vlak van de milieu- en de mestproblematiek stoere taal spreekt.

Minister Vera Dua : Dit is federaal.

De heer Carl Decaluwe : Ja, maar het is niet toevallig dat het ook in deze zaak om een Waalse federale minister van Defensie gaat. Ik wil dus echt wel oproepen om druk te zetten op deze zaak. Dat basisprotocol moet zo snel mogelijk worden goedgekeurd. Ook moet er inderdaad aan minister Van Mechelen worden gevraagd om zo snel mogelijk die interministeriële conferentie van de ministers van Financiën en Begroting bijeen te roepen.

Dat bedrag van ongeveer 2,5 miljoen euro blijft voortdurend stijgen. Men mag de intresten immers niet uit het oog verliezen. Vlaanderen kan dat geld goed gebruiken. Ik roep dus op om daar zo snel mogelijk werk van te maken. Ik zal deze zaak zeker van nabij blijven volgen.

Minister Vera Dua : De coördinatie van dit alles berust bij de minister-president. Die heeft de taak om alle problemen met de militairen op te lossen. Vanuit die werkgroep kan er natuurlijk wel een opdracht worden gegeven aan de minister van Financiën om het op die manier te agenderen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Frans De Cock tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aankoop door de VLM van de groen- en bosgebieden van de Merode gelegen tussen de abdijen van Tongerlo en Averbode

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Cock tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aankoop door de VLM van de groen- en bosgebieden van de Merode gelegen tussen de abdijen van Tongerlo en Averbode.

De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans De Cock : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in november 2001 heb ik over deze kwestie ook al een vraag om uitleg gesteld. Die ging over de verkoop van de bos- en groengebieden in Westerlo en omstreken door de familie de Merode.

Er werd uiteindelijk een consensus bereikt en de VLM zou een bod doen op die gebieden als geheel. Daarna zou de VLM de gebieden doorverkopen aan een aantal geïnteresseerde kopers, waaronder de Stichting Kempens Landschap, natuurverenigingen en gemeentebesturen. Af en toe vernemen we van de pers dat er vorderingen worden gemaakt.

Op een bepaald ogenblik is er gezegd dat alles afgehandeld zou zijn tegen september 2001. Nu is echter gebleken dat de verkoop in een impasse is terechtgekomen, voornamelijk omwille van de geboden prijs die op een schattingsverslag is gebaseerd. Omdat het verdere gebruik van deze percelen als agrarisch, natuur-, bos-, park- en recreatiegebied van zeer groot belang is voor de lokale publieke opinie, heb ik een aantal vragen.

Mevrouw de minister, welke instelling heeft het schattingsverslag gemaakt ? Bent u bereid -indien dit tot een oplossing zou leiden- een nieuwe schatting te laten uitvoeren door een andere instelling ? Diverse bronnen beweren dat de prijs van het gebied te laag is geschat. In Voeren hebt u immers recent nog 274 hectare natuurgebied gekocht voor de prijs van 5,6 miljoen euro en in de omgeving van de Dijlevallei is er meer dan 19.831 euro per hectare betaald. Bent u bereid een hogere prijs te betalen

De Cock

na een eventuele herschatting ? Kunnen wij inzage krijgen in het schattingsverslag, zodat we een beter beeld van de inhoud krijgen ? Wij zullen er niet mee naar de pers stappen. Bij het geval-BIAC hebben ook een aantal mensen inzage gekregen.

De bossen en de gronden moeten toegankelijk blijven voor het grote publiek. Mevrouw de minister, voorziet u in een aantal mogelijkheden om dat toegankelijkheidsrecht ook af te dwingen bij de geïnteresseerde kopers ? Zijn er op korte termijn initiatieven gepland om samen met de geïnteresseerde kopers tot een nieuwe aankoopstrategie te komen ?

Mevrouw de minister, volgens mij zijn niet enkel de gronden te koop. Ook de patrimoniumvennootschappen zouden, indien gewenst, kunnen worden aangekocht. De aandelen zouden kunnen worden overgenomen en dat maakt fiscaal gezien een verschil uit voor de huidige eigenaars en voor de kopers. Kunt u daarover wat meer duidelijkheid verschaffen ? In een krantenartikel van augustus 2001 stond immers dat uw kabinet nog niet zeker wist of het de gronden dan wel de patrimoniumvennootschappen zou aankopen.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : In de streek waar het hier over gaat, zou reeds verkondigd zijn dat de gebieden zijn verkocht. Dat staat blijkbaar in een van de sp-a-publicaties. Er doen dus een aantal tegenstrijdige verhalen de ronde.

Het gaat hier om een groot gebied en daarom is het interessant om het aan te kopen. Het gebied is natuurlijk ook beschermd. We moeten dus voorzichtig zijn met de hoeveelheid geld die we eraan willen besteden. We mogen immers niet in conflict komen met de doelstellingen van het aankoopbeleid.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, er werden twee schattingen gemaakt. Er is een voorlopige interne schatting gemaakt door de VLM. Die heeft natuurlijk enkel waarde voor ons, omdat we op basis van die schatting een eerste beeld van de kostprijs kregen. Natuurlijk hebben wij zoals bij elk aankoopdossier ook nu de wettelijk verplichte procedure gevolgd. Die procedure houdt in dit geval in dat de bevoegde aankoopcomités van Mechelen, Antwerpen en Hasselt de officiële

ciële opdracht hebben gekregen om een schatting te maken.

Die comités bepalen de waarde van de gronden op basis van vroegere grootschalige verkopen en op basis van de gangbare marktprijzen in de streek. Ze houden ook rekening met de opstandswaarde. Die waarde kan in een bosgebied als dit een belangrijke som vertegenwoordigen. De houtwaarde is geschat op basis van het opmeten van 250 proefvlakken. De procedure is dus gevolgd en wij beschikken over een officieel schattingsverslag van de aankoopcomités. Inzage in het schattingsverslag is niet mogelijk zolang er geen overeenkomst is met de verkoper. Ik zal dus geen inzage verlenen.

Ik stel met verbazing vast dat er in de pers al dan niet correcte cijfers circuleren. Die beïnvloeden de onderhandelingen in negatieve zin. Dat is de verantwoordelijkheid van de mensen die die cijfers in de pers hebben gebracht. Zij hebben de verdere onderhandelingen gehypothekeerd.

Volgens de procedure is de schattingsprijs de maximumprijs die kan worden betaald. Als we boven die prijs zouden gaan, moeten we een andere procedure volgen. Ik wil niet dat ik die procedure moeten volgen voor de aankoop van bossen. Ik leg even uit waarom. Ik word regelmatig bekritiseerd door privé-boseigenaars, door landeigenaars en door mensen uit andere kringen. Zij zeggen dat ik heel de markt verstoort, omdat ik te hoge prijzen bied. Ik heb nochtans nooit meer betaald dan de prijs uit het schattingsverslag. Ik probeer juist zoveel mogelijk te onderhandelen om een prijs te betalen die lager ligt dan de geschatte prijs. Als ik nu van dat principe zou afwijken, zou dat de markt in onroerend goed enorm verstoren. Mijn prijs zou dan immers dienen als basis voor andere schattingen. Het is niet mijn opdracht om speculatie in de hand te werken. De bos- en landeigenaars zijn nu al boos op mij voor de prijs die ik betaal, maar als ze zelf een gebied te koop hebben, kunnen ze er nooit genoeg voor krijgen. Ze willen altijd meer dan de officiële prijs.

Het bosdecreet bepaalt dat alle boswegen voor het publiek steeds toegankelijk moeten zijn. Een openbare boscopere kan zijn boscopereigendommen slechts ontoegankelijk maken mits machtiging van het Bosbeheer. Als er bijvoorbeeld een gemeentebos moet worden afgesloten, moet daar eerst een machtiging voor worden bekomen bij de afdeling Bos en Groen. De ontoegankelijkheid moet met signalisatieborden duidelijk worden aangegeven op het terrein.

Dua

Het bosdecreet stipuleert ook dat privé-bossen toegankelijk zijn. De boseigenaar kan echter autonoom beslissen of hij zijn boseigendom toegankelijk stelt voor het publiek. Hij kan mensen toelaten op de boswegen of zelfs in het bos zelf. Het verlaten van de paden is dus mogelijk, bijvoorbeeld bij een speelbos of bij occasioneel bosgebruik. Ook de privé-eigenaar dient gebruik te maken van de gestandaardiseerde signalisatieborden om aan te geven of een bos al dan niet toegankelijk is. In de praktijk komt het erop neer dat de meeste privé-bossen niet toegankelijk zijn.

De Vlaamse overheid voert wel een stimuleringsbeleid via subsidies : wanneer eigenaars hun bos openstellen voor het publiek, krijgen ze daarvoor een vergoeding. Ook dit blijkt in de praktijk echter weinig zoden aan de dijk te zetten.

Momenteel is het grootste gedeelte van de domeinen van de Mero de niet toegankelijk. Als gevolg van de jacht zijn sommige wegen en paden permanent of tijdelijk afgesloten, wat op ingrijpende wijze het recreatief medegebruik verhindert. De reeds opengestelde gebiedsdelen worden wel veelvuldig bezocht en er is vraag naar het toegankelijk maken van de andere delen. Dat is trouwens ook een van de redenen waarom de Vlaamse overheid geïnteresseerd is in de aankoop. Een van de uitgangsdooelstellingen van het ontwerp van inrichtingsvisie dat werd ontwikkeld door de VLM, is net het optimaliseren van de toegankelijkheid voor de diverse zachte vormen van recreatie. Daarbij moet zowel rekening worden gehouden met de draagkracht van de zones als met de verenigbaarheid van de diverse recreatievormen. Ik denk dat het voor zo'n groot domein perfect te realiseren is om bepaalde stukken wel toegankelijk te maken en andere af te sluiten omwille van de kwetsbaarheid. Kwetsbare zones zouden dus niet in aanmerking worden genomen voor recreatief medegebruik. De nadruk zou liggen op zachte recreatie met een minimale impact op de infrastructuur. De inrichtingsvisie omvat een soort structurele verbinding : zachte recreatie wordt mogelijk gemaakt door de verschillende deelgebieden tussen de abdijen van Tongerlo en Averbode met elkaar te verbinden.

U weet dat er veel verschillende partijen geïnteresseerd zijn in dit gebied. De diverse betrokken partijen onderschrijven wel allemaal de inrichtingsvisie van de VLM en zijn zelf vragende partij om de toegankelijkheid te verhogen. Dat is de inrichtingsvisie.

Wat zal er nu concreet gebeuren ? De berichtgeving die u overnam uit de pers klopt alleszins niet : het is niet onze bedoeling om het hele gebied aan te kopen en het dan aan anderen te verkopen. We houden het in eigendom, maar we zullen wel voor bepaalde gebieden beheersoverdrachten toewijzen, bijvoorbeeld aan erkende verenigingen, aan de provincie of aan de gemeente. De beheersrechten zullen worden toegewezen aan de verschillende partners en er zullen afspraken worden gemaakt over de inhoud en de duur van de opdracht.

Het was ook de bedoeling om met de huidige beheerder en opzichter een contract af te sluiten om de continuïteit van het beheer en het toezicht te waarborgen. Dat zal allemaal in overeenkomsten worden vastgelegd, indien de verkoop wordt gesloten. Wanneer de verkoop niet doorgaat en de gronden in handen komen van privé-eigenaars, kunnen er echter geen garanties voor toegankelijkheid worden afgedwongen.

U vroeg zich af welke aankoopstrategie we volgden. Het is in elk geval de bedoeling om die onderhandelingen voort te zetten, waarbij natuurlijk de officiële schatting niet kan worden overschreden. Ik sta er ook op dat het geheel behouden blijft. Als de eigenaar beslist om hier en daar de meest interessante stukken te verkopen, en alleen de rest te koop aan te bieden aan de overheid, dan moeten we hier toch nog eens goed over nadenken. Mevrouw Vertriest heeft gelijk als ze zegt dat we met deze aankoop afwijken van onze algemene strategie, maar een van de redenen waarom we zo geïnteresseerd zijn in de aankoop is dat het zo'n belangrijk complex is. Het is zeker niet onze bedoeling om alle privé-bossen aan te kopen en te beheeren.

U vroeg zich af of de koop werd gesloten voor de gronden of voor de aandelen, en aan welke prijs. In de eerste plaats zullen we nagaan of we tot een akkoord kunnen komen op basis van de waarde zoals die werd geschat door het aankoopcomité. Gezien de aan de gang zijnde onderhandelingen is het op dit ogenblik niet raadzaam over de juridische en fiscale implicaties te spreken.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans De Cock : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb begrepen dat er nog geen aankoop plaatsvond, in tegenstelling tot wat de lekken lieten uitschijnen. Als de verkoop toch zou doorgaan, en als de beheersrechten worden overgedragen aan een geïnteresseerde gemeente of VZW, staat die gemeente of die VZW dan ook echt

De Cock

in voor het dagelijks beheer van de bossen en alles wat daarbij komt kijken, of blijft hiervoor een andere instantie opdraaien, via de VLM bijvoorbeeld ? Niet alle gemeenten zijn namelijk in staat om grote domeinen bos te beheren.

Minister Vera Dua : Voor alle duidelijkheid wil ik zeggen dat de beheersinstantie van de Vlaamse Gemeenschap zeker niet de VLM is. De VLM is een inrichtingsinstantie. Het constante beheer is in handen van de afdeling Bos en Groen of van de afdeling Natuur. Dat zijn onze terreinbeheerders. Voor de gemeenten is een beheersoverdracht eigenlijk helemaal niet zinvol. Ik denk eerder aan overeenkomsten met gemeenten om bijvoorbeeld de sociale functie van het bos te maximaliseren. Het is dus de bedoeling om de gemeenten intensief te betrekken bij het beheer.

Het beheer van gemeentebossen wordt uitgevoerd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zijnde de afdeling Bos en Groen. Daarbij wordt wel een beroep gedaan op gemeentelijke arbeiders om bijvoorbeeld bepaalde onderhoudswerken te doen. Dat gebeurt al eeuwen zo, op dat vlak zullen er geen problemen zijn. Ik vind wel dat de gemeenten heel intensief moeten worden betrokken bij de aanpak. We moeten weten wat de gemeenten vinden van de inschakeling van dergelijke bossen in hun eigen natuurbeleid en in hun eigen beleid inzake passieve recreatie.

De heer Frans De Cock : Ik heb nog een andere vraag. De onderhandelingen vinden plaats op basis van de schattingsprijs. Als er geen akkoord is, zult u op een bepaald moment toch een signaal moeten geven aan de andere partijen, zodat ze desnoods zelf een initiatief kunnen nemen. Die patstelling kan toch niet blijven duren ? Uit de informatie die ik heb, leid ik af dat er niet direct een akkoord zal worden bereikt over die prijs. Wanneer zult u dan aan de gemeenten het signaal geven dat ze mogen doen wat ze willen, omdat het voor u toch niet meer zal lukken ?

Mevrouw Vera Dua : Zoals u weet, hebben wij een professionele onderhandelaar ingeschakeld. Wij gaan binnenkort met hem overleggen over de stand van zaken en over de verdere stappen die we kunnen zetten. U hebt wel gelijk als u zegt dat er op een bepaald moment een signaal moet komen. Ofwel lukt het, ofwel mislukt het, maar we zullen de zaak niet tot het einde der tijden laten aanslepen.

Ik betreur het een beetje dat er op een bepaald moment via de pers een soort opbod was tussen openbare besturen en verenigingen die wij subsidiëren voor de aankoop. Dat heeft ervoor gezorgd dat de honger bij de eigenaars toenam. Er was heel veel vraag, dus dachten de eigenaars dat ze hun eisen hoger konden stellen. Dat is een normaal mechanisme in een vrije markt, maar dat had natuurlijk geen gunstige invloed op de onderhandelingen.

Ik ben wel tevreden omdat iedereen nu op dezelfde lijn staat, omdat de onderhandelingen door ons worden gevoerd en omdat er geen sluiske hogere aanbiedingen zijn van andere instanties.

De heer Frans De Cock : Als het signaal moet worden gegeven dat er geen deal mogelijk is, zijn de instanties die nu interesse vertonen dan de eerste die dat vernemen, of zal de verkoop aan de hele markt worden bekendgemaakt ?

Minister Vera Dua : Ik denk dat de eigenaar daar zelf wel voor zal zorgen. Er zijn alleszins regelmatig samenkomsten met de vertegenwoordigers van alle betrokkenen in deze zaak. Zo zullen ze dus wel op de hoogte blijven van de stand van zaken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de opvolging van de resolutie betreffende de inplanting van gsm-masten

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, en tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen van de veroordeling van KPN-Orange voor de inplanting van zendmasten

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de opvolging van de resolutie betreffende de inplanting van gsm-masten en van de heer Malcorps tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, en tot minister Dua over de gevolgen van de veroordeling

Voorzitter

van KPN-Orange voor de inplanting van zendmasten.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, deze vraag om uitleg is in feite de omzetting van een schriftelijke vraag. Die schriftelijke vraag stelde ik heel snel na de goedkeuring van de resolutie. Ik heb dat onder meer ook gedaan om een bepaald signaal te geven. Ik merk immers dat er bij de bevolking nog heel wat onrust bestaat over gsm-masten.

Mevrouw de minister, op 23 mei 2001 hebben we in het parlement de resolutie betreffende de inplanting van gsm-antennes goedgekeurd. Daar zijn veel ministers bij betrokken, maar u bent aangewezen als coördinerend minister.

De resolutie betreffende de gsm-masten heeft invloed op verschillende bevoegdheidsdomeinen. Vanuit binnenlandse zaken moeten er stimuli worden uitgewerkt inzake het informatiebeleid aan de omwonenden. Vanuit ruimtelijke ordening is er het aspect van de vergunningen en het inbrengen van de gegevens in het Geografisch Informatiesysteem of GIS.

Ook het aspect gezondheidszorg is heel belangrijk. Voor heel veel mensen vormt net dat aspect het uitgangspunt van deze discussie. Inzake wetenschappelijk onderzoek is het zo dat er nog altijd heel wat onderzoek gebeurt. Dit zal waarschijnlijk ook in de toekomst nog zo blijven. Dit moeten we zeker ook in een internationale context bekijken. Inzake leefmilieu moeten er specifieke normen in het Vlareem worden opgenomen.

Naast dit alles zijn er natuurlijk ook de linken met het federale niveau. Er zijn de reglementen over de stralingshoeveelheid. Daarnaast is er ook de controlefunctie die aan het BIPT werd toegewezen. Er zijn dus heel wat mensen betrokken bij het uitvoeren van deze resolutie.

De bedoeling van de resolutie was vooral rust te brengen. We wilden zekerheid geven aan de mensen die wonen in de buurt van een gsm-mast. Op al te veel plaatsen vernemen de mensen bijna sluiks dat er een gsm-mast wordt geplaatst. Dat verklaart voor een groot deel waarom ze zo ongerust zijn. Als gevolg van de sluikse manier waarop de gsm-masten worden geplaatst, gaan de mensen ervan uit dat die masten negatieve gevolgen hebben.

Ik verwijs in dit verband naar wat er gebeurd is in Linter, Wenduine en Oostende, maar ik kan nog veel andere voorbeelden geven. Telkens opnieuw moeten de mensen via omwegen vernemen dat er een gsm-mast wordt ingeplant. Om bepaalde gsm-antennes te plaatsen is er geen vergunning van ruimtelijke ordening nodig. In die zin weten de mensen niet wat er gaat gebeuren.

Het zijn trouwens niet alleen de omwonenden die van nabij bij deze problematiek betrokken zijn. Ook de gemeenten en de plaatselijke instanties zijn betrokken partij. Al te vaak worden gemeenten tegen elkaar uitgespeeld. Ook zij weten in veel gevallen niet precies wat er aan de hand is.

Sommige mensen beweren dat de nadelen van gsm-straling bekend zijn. Andere mensen stellen dat die nadelen niet bekend zijn. In dit verband verwijs ik naar de uitspraak in Oostende met de bewoners van Sun Beach op de zeedijk. Daar is men veroordeeld, ondanks de procedures die eventueel betwist kunnen worden. De rechter heeft ondanks alles geoordeeld dat het risico voor de gezondheid voldoende is om al een schadevergoeding te gaan vragen. Dat lijkt me echt wel een zeer belangrijke uitspraak te zijn. Ook op andere plaatsen zullen er in de nabije toekomst nog uitspraken volgen.

Mevrouw de minister, er mag dus niet worden getalmd met het geven van een overzicht van de stand van zaken. Bij de discussie die we hier hebben gehad, hebt u gezegd dat er op Europees niveau een wetenschappelijk onderzoek lopend was. U verwachtte advies tegen juli 2001. Onder Belgisch voorzitterschap zou er dan in november een vergadering van de Raad van Volksgezondheid gewijd worden aan deze materie. Ook zouden er plannen zijn voor een Europese informatiecampagne rond gsm-straling.

Mevrouw de minister, ik heb de volgende concrete vraag. Hoe zit het nu met de uitvoering van deze resolutie op de verschillende terreinen waar die resolutie betrekking op had ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, mevrouw Van Cleuvenbergen heeft al gewezen op de internationale context. Zelf wil ik in Spanje beginnen.

In het Noord-Spaanse Valladolid gelastte de rechter op 28 december vorig jaar de uitschakeling van maar liefst 36 gsm-antennes in de buurt van een

Malcorps

school nadat gebleken was dat vier kinderen op de school aan leukemie leden. Intussen zou het al om elf kinderen gaan in de school en in de buurt. Een gezondheidsonderzoek werd opgestart, maar zal allicht enkele maanden in beslag nemen.

Nadat ook in andere steden leukemiegevallen op scholen in de buurt van antennes gemeld werden, beslisten ook verschillende andere Spaanse steden om antennes in de buurt van scholen of in woongebieden tijdelijk uit te schakelen, in afwachting van meer duidelijkheid. De Spaanse regering besliste op 12 januari dat voor alle gsm-antennes die zich bevinden in de nabijheid – op een afstand van 100 meter – van ‘gevoelige centra’ zoals scholen, kinderdagverblijven, ziekenhuizen en ouderentehuizen, de stralingsbelasting moet verminderen. Dat is natuurlijk wel een zeer dubieuze formulering, want niemand weet wat daar precies mee bedoeld wordt.

Ook in andere Europese landen neemt de bezorgdheid rond de inplanting van gsm-masten eerder toe dan af. In Duitsland zijn bijvoorbeeld naar schatting een 10.000 burgerinitiatieven tegen gsm-installaties in het getouw. De nieuwe UMTS-licenties doen ook daar de ongerustheid toenemen. De Duitse regering besliste op 7 december vorig jaar dat er geen nieuwe gsm-masten meer mogen worden gebouwd in de buurt van scholen of kinderdagverblijven. Daarnaast wordt door minister Tritting voor stralingsarme gsm-telefoons een ecolabel ingevoerd.

In geen enkel Europees land, ook niet in Duitsland of Spanje, wordt echter gedacht aan een verlaging van de stralingsnorm voor de antennes zelf. In de meeste landen, behalve in Zwitserland, ligt deze norm overigens nog een stuk hoger dan in België. Bij ons bedraagt die norm 20,6 volt per meter voor een frequentie van 900 megahertz. Daarmee zitten we dus een stuk veiliger dan met de norm van de Wereldgezondheidsorganisatie.

Ook in eigen land zijn heel wat burgers en verenigingen bezorgd over de gezondheidseffecten van gsm-masten. Aan de andere kant dreigen de drie gsm-operatoren de overheid voor de rechtbank te dagen en een schadeclaim in te dienen als er niet snel werk wordt gemaakt van de bouwvergunningen voor hun bijkomende masten. We zitten dus een beetje in een moeilijk parket.

Deze dualiteit verklaart het grote belang van het vonnis dat onlangs werd geveld over een gsm-mast

te Oostende. Mevrouw An Van Der Kelen kreeg 37,18 euro schadevergoeding toegekend voor elke maand dat er tegen haar zin een gsm-mast van KPN Orange blijft staan op het appartementsgebouw op de Oostendse zeedijk waar zij een flat betreft.

De burgerlijke rechtbank in Brugge kende haar en andere bewoners deze symbolische som toe, niet alleen omwille van de visuele stoornis van de mast, maar vooral omdat ze voor hun gezondheid vreesden. Daarom hadden ze volgens de rechter recht op een schadevergoeding, ongeacht of die vrees gewettigd was of niet. De rechter stelde dat hij tot dit vonnis kwam omdat een gevoel van onveiligheid een daadwerkelijke genotsderving inhoudt.

De rechter stelde in zijn vonnis verder dat er geen wetenschappelijke eenduidigheid blijkt te bestaan, maar hij wou daar blijkbaar niet op wachten. Implicit hanteerde hij dus het voorzorgsprincipe. Hij stelde bovendien dat de antennes geplaatst werden zonder dat de bewoners de mogelijkheid hadden zich daartegen te verzetten.

Daarenboven besliste de rechter dat de mast binnen de negentig dagen moest worden verwijderd. Voor elke dag vertraging werd een dwangsom opgelegd van 123,95 euro. Een speciale omstandigheid is wel dat de beslissing om de mast te plaatsen er kwam via een ongeldige beslissing van de vereniging van mede-eigenaars, maar de beslissing van de rechter had zeker niet alleen daarmee te maken.

Toch lijkt het om een uitspraak met een belangrijke precedentwaarde te gaan. De vraag is wat de gevolgen zijn voor de inplanting van zendmasten in Vlaanderen. Meer specifiek moet ook de vraag worden gesteld aan de minister bevoegd voor ruimtelijke ordening in welke mate nu eigenlijk een openbaar onderzoek wordt toegepast bij aanvragen voor de inplanting van zendmasten en in welke mate de mensen daarover worden geïnformeerd. Dat staat immers duidelijk in onze resolutie.

Dat niet doen, is eigenlijk om problemen vragen. Dat blijkt niet alleen bij ons, maar ook in andere landen. De mensen voelen zich – terecht of onterecht – bedreigd. Het is dus belangrijk dat men die informatieplicht nakomt. In ieder geval moet er steeds een openbaar onderzoek plaatsvinden. Dat niet doen, leidt tot problemen en tot vertragingen.

Zowel aan minister Dua als aan minister Van Mechelen wil ik bovendien de vraag stellen of de bepalingen van de resolutie terzake, goedgekeurd in

Malcorps

het Vlaams Parlement op 23 mei 2001, nu worden toegepast en hoever men staat met de uitvoering van een aantal bepalingen in deze resolutie. Zo zijn er bijvoorbeeld de bepalingen in verband met de plicht om de bevolking afdoende te informeren over de gezondheidseffecten en om toe te zien op plaatsingsalternatieven. Er werden ook afstandsbe-palingen goedgekeurd. Er was ook sprake van een databank van alle antennesites van het BIPT. Ten slotte werden er ook meer inspanningen gevraagd inzake wetenschappelijk onderzoek.

Voor al de bepaling in de resolutie dat voor gsm-antennes die worden ingeplant op minder dan 300 meter van scholen of ziekenhuizen, een milieuvergunning moet worden ingevoerd, is in het licht van de evoluties in het buitenland, waar er al verdergaande beslissingen zijn genomen, echt wel een minimum. Een milieuvergunningsplicht instellen houdt immers nog altijd in dat men mogelijk vergund wordt om binnen een straal van 300 meter toch nog zo'n antenne te plaatsen vlakbij een ziekenhuis of een school. In Duitsland en in Spanje wijkt men daar duidelijk van af.

Er moet ook zeker rekening worden gehouden met het probleem van concentraties van masten. Ik heb de federale besluiten in het Staatsblad nog eens gelezen. Ik vind dat het er ook niet duidelijk in staat. Ik verwijs in dit verband nog eens naar het voorbeeld van Valladolid. Zelfs al is nog niet onomstotelijk bewezen dat gsm-antennes schadelijk zijn, een concentratie van 36 masten bijeengeplaatst in de nabijheid van een school is toch duidelijk een schending van het voorzorgsprincipe. De vraag is dan of zoiets in Vlaanderen al dan niet mogelijk is.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal eerst de gemeenschappelijke vragen beantwoorden. Daarna zal ik specifiek het antwoord van minister Van Mechelen geven met betrekking tot het vonnis in Oostende.

Na de bekrachtiging van de resolutie over gsm-masten heb ik een aantal initiatieven genomen om ervoor te zorgen dat de aanbevelingen van de resolutie ook in de praktijk worden omgezet. In mijn brief van 12 juni 2001 heb ik aan mijn administratie gevraagd om een herziening van het Vlarem voor te bereiden, waarbij wordt tegemoetgekomen aan de principes van de resolutie. Ik heb in die brief ook gevraagd om samen met de Arohm een herziening van de telecomcode voor te bereiden. Die

code is een ruimtelijke leidraad voor de inplanting van telecomunicatie-infrastructuur die vroeger werd opgesteld om de gemeenten een houvast te geven. Naar aanleiding van de bepalingen van de resolutie moet die code worden herzien. Ten slotte heb ik ook gevraagd om overleg te starten tussen de afdeling Milieu-inspectie van Aminal en de federale controle-instantie BIPT.

De bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheid en de gewesten is in deze kwestie zeer moeilijk. De materie is relatief nieuw en is niet helemaal te vergelijken met de 'klassieke' vormen van milieuverontreiniging. Een en ander ligt nog niet eenduidig vast.

In de context van haar bevoegdheden voor Volksgezondheid heeft minister Aelvoet blootstellingsnormen bepaald in het KB van 29 april 2001. Die normen zijn strenger dan de normen die de meeste Europese landen hanteren. Ze zijn ook strenger dan de internationale aanbevelingen. De gewesten zijn wel bevoegd om de bescherming van het leefmilieu tegen ioniserende straling te regelen.

In de loop van de jongste maanden is er overleg geweest tussen de federale en de gewestelijke overheden. Het resultaat daarvan is een aanpassing van het KB van 29 april 2001 via het KB van 21 december 2001 dat in het Belgisch Staatsblad is verschenen op 29 december 2001. Minister Aelvoet heeft haar KB dus aangepast om een gezamenlijke aanpak al een beetje meer mogelijk te maken.

Ik vat de belangrijkste aspecten van het KB samen. Voor de ingebruikname van een antenne moet de eigenaar een technisch dossier samenstellen en dat overmaken aan het BIPT. In dat dossier moeten onder andere de gegevens staan die het mogelijk maken te bepalen hoe sterk mensen worden blootgesteld aan elektromagnetische straling. Het moet ook een plan in horizontale projectie bevatten met de landschapskenmerken en gebouwen die in een bepaalde blootstellingszone liggen. Er moet bovendien een verticale projectie in staan met de theoretische veldsterkten die bij een maximaal vermogen zouden worden bereikt.

Indien uit deze gegevens blijkt dat een bepaald immissieniveau wordt overschreden op een plaats waar zich personen kunnen bevinden, moet een conformiteitsattest worden aangevraagd bij het BIPT. De inhoud van dat attest is als bijlage bij het KB gevoegd. In dat attest worden ook de technische inlichtingen over de antenne en de eventuele metingen opgenomen. De eigenaar moet dit con-

Dua

formiteitsattest aan alle bevoegde overheden bezorgen.

Mijn administratie heeft ondertussen een Vlaremwijziging voorbereid. Begin oktober 2001 heb ik een voorontwerp ontvangen. Daaruit is gebleken dat het parlement iets heeft gevraagd dat aanleiding geeft tot zeer grote juridische betwisting. Zo was er betwisting over de blootstellingsnorm, maar dat probleem is opgelost. We zullen dezelfde blootstellingsnormen gebruiken als het federale niveau. Er was ook onzekerheid over de bevoegdheden en de controlemodaliteiten. Wij hebben onze juridische diensten hierover om advies gevraagd en eigenlijk is er geen probleem. De Milieu-inspectie is bevoegd om controles uit te voeren. Voor het overige moet er een samenwerkingsakkoord worden afgesloten met het BIPT om dubbel werk te voorkomen.

Het juridische advies over alle knelpunten bereikte ons op 21 december 2001. Het is nu de bedoeling dat de wijzigingen van het oorspronkelijke KB van minister Aelvoet in de definitieve versie terechtkomen.

Het grootste knelpunt is de vraag of men een discriminatie in het milieuvergunningstelsel kan invoeren op basis van afstand. Volgens het Vlareml is er meldingsplicht van klasse 1, klasse 2 of klasse 3, maar eigenlijk willen wij en het parlement een differentiatie op basis van afstand. Daarbij speelt dus niet de aard van de inrichting maar wel de afstand ervan een rol. Wij zullen met juristen een regeling trachten uit te werken die beantwoordt aan de vragen van het parlement en waarmee we geen schorsing van de Raad van State riskeren wegens een onwettelijkheid.

Het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 over de openbare onderzoeken stelt dat een openbaar onderzoek nodig is voor zaken die vanuit stedenbouwkundig perspectief hinderlijk zouden kunnen zijn. Openbaar onderzoek is verplicht voor het oprichten van gebouwen en constructies met een hoogte van meer dan 20 meter. Volgens minister Van Mechelen vallen bijna alle pylonen onder deze bepaling.

In het gewijzigde KB van mevrouw Aelvoet wordt voorzien in het opmaken van een technisch dossier en, in bepaalde gevallen, ook van een conformiteitsattest. Het is de bedoeling om via het technisch dossier de bevolking te informeren bij de plaatsing van nieuwe masten. Wij zullen dit dossier gebrui-

ken als element in het openbaar onderzoek. In de context van de Vlareml-herziening zal worden bekeken of het technisch dossier en/of het conformiteitsattest bij de milieuvergunningaanvraag en/of melding kunnen worden gevoegd.

Een ander aspect van de resolutie heeft betrekking op de informatieverstrekking. Het gaat om het oprichten van een databank om zicht te krijgen op de ruimtelijke spreiding van de zendmasten. Ik verneem dat de federale databank bijna klaar is. Er zal natuurlijk een overeenkomst tussen het BIPT, de operatoren en de gewestelijke overheden moeten worden gesloten, waarin bepalingen worden opgenomen over de vertrouwelijkheid van bepaalde concurrentiegevoelige gegevens. Dat is nu nog een knelpunt.

Naar aanleiding van het Toegepast Wetenschappelijk Onderzoek Leefmilieu wordt voorzien in verder onderzoek over deze materie. Over het ontwerpprogramma 2002 wordt nu gediscussieerd en beslist. Daarin wordt gesproken over de studie 'Benaderende berekening van de blootstellingsniveaus over Vlaanderen, uitgaande van de emissiegegevens van zendmasten voor communicatieapparatuur'. Dat is een eerste onderzoek van een reeks onderzoeken over de invloed van straling.

Het parlement heeft om die studie gevraagd. Ik zie daar echter de relativiteit van in. Er is op internationaal niveau wetenschappelijk onderzoek aan de gang. We zullen onze resultaten dan ook naast de resultaten van de internationale studies moeten leggen.

Zoals reeds gezegd heeft mijn administratie een ontwerp gemaakt van wijziging van het Vlareml I en het Vlareml II. De letterlijke realisatie van de vraag van het parlement, namelijk een vergunningsplicht voor gsm- en andere zendantennes op minder dan 300 meter van scholen of ziekenhuizen, stuit op juridische moeilijkheden. Dit zal nader worden bekeken, samen met de koppeling aan de informatieplicht, de afstemming op de nieuwe federale wetgeving en de uitklaring van de juridische bevoegdheidsverdeling.

Ik heb de bedoeling knopen door te hakken en een voorstel tot wijziging van het Vlareml voor te leggen aan de Vlaamse regering. De basis voor de beoordeling van de dossiers is natuurlijk de federale gezondheidsnorm, zoals bepaald bij KB door minister Aelvoet. Iedereen is het daarmee eens.

Aangezien mijn juridische diensten zeggen dat de normering van het uitzendvermogen van zendmas-

Dua

ten duidelijk een gewestelijke bevoegdheid is, stelt er zich op dat vlak geen probleem. We moeten nu echter een knoop doorhakken : ofwel maken we een onderscheid qua klasse op basis van de afstand – daarover moeten we dan nog een goed juridisch advies krijgen -, ofwel geven we alle gemeenten een nieuwe opdracht, namelijk voor klasse 2 of klasse 1. Het is dan de taak van de bestendige deputatie om de nodige maatregelen te nemen inzake de gsm-masten.

Persoonlijk denk ik dat het voor de werkbaarheid van de lokale besturen beter zou zijn als we dat onderscheid maken op basis van de ruimtelijke ordening. Daarover moeten we echter eerst zekerheid hebben.

Ik wil het ook nog even hebben over de controlemetingen. Controle op het niveau van het Vlaams Gewest is afhankelijk van de beslissing die wordt genomen bij de Vlarem-herziening. Als het in het Vlarem staat, weten we welke instantie de controles kan uitvoeren. Dat zijn dan de gemeenten bij klasse 2 en de Milieu-inspectie bij klasse 1. Aangezien via het federale KB ook aan het BIPT controletaken worden opgelegd, zullen we de nodige afspraken maken over de uitwisseling van gegevens en dergelijke. Er is al een eerste verkennend overleg geweest tussen de afdeling Milieu-inspectie en het BIPT. Daaruit bleek dat het BIPT vooral bezorgd is over het hoge aantal extra taken dat het nu krijgt, zoals het nakijken van stralingsattesten, het uitvoeren van metingen ex ante en a posteriori en het controleren van de databanken. Het BIPT krijgt ook veel vragen van gemeenten en particulieren. Tot nog toe slaagt het BIPT erin om alle metingen uit te voeren en in te gaan op alle vragen. Ook een belangrijk feit is dat er nog geen enkele meting werd uitgevoerd waarbij de federale norm werd overschreden.

Wat de ruimtelijke ordening betreft, verwijs ik naar het antwoord van minister Van Mechelen. In afspraak met de minister lees ik nu zijn antwoord voor, dat specifiek over de precedentwaarde van het vonnis van Oostende handelt.

Minister Van Mechelen verklaart het volgende. Liever dan af te gaan op krantenartikels, heb ik het vonnis zelf opgevraagd en geanalyseerd. Ik citeer een aantal relevante passages.

‘Door de eerste rechter werd geoordeeld dat voor de plaatsing van de bewuste gsm-antennes de algemene vergadering haar goedkeuring diende te ver-

lenen met algemeenheid der stemmen van de tegenwoordige of vertegenwoordigde mede-eigenaars, overeenkomstig artikel 16 der basisakte van het betreffende appartementsgebouw. Nu uit het verslag der betreffende algemene vergadering blijkt dat slechts een quorum werd bereikt van 597 ja-stemmen op een aanwezigheid van 968/1000sten besloot de eerste rechter hieruit dat de betreffende goedkeuring bij gebreke aan algemeenheid van stemmen onregelmatig werd gegeven. Dit standpunt dient te worden bijgetreden.

Overeenkomstig artikel 16 der basisakte der residentie, dienen alle werken of veranderingen die invloed hebben op de stijl of de harmonie van het gebouw, enzovoort, slechts te worden gedaan mits de algemeenheid van stemmen van alle tegenwoordige of vertegenwoordigde mede-eigenaars’.

Ik citeer nog een andere passage : ‘Nu uit de hoger vermelde overwegingen voldoende blijkt dat de beslissing der algemene vergadering, enzovoort, dient te worden vernietigd overeenkomstig art. 577-9, § 2 van het burgerlijk wetboek, doordat zij onregelmatig was genomen, dienen de verdere betwistingen tussen partijen betreffende de onrechtmatigheid, met name het al dan niet bewezen zijn van enige noodzakelijke schade voor de gezondheid, niet verder te worden onderzocht. Deze betwisting, die naar het oordeel van deze rechtbank binnen het kader van onderhavige procedure slechts zou kunnen worden beoordeeld dan na deskundigenonderzoek nopens de mogelijkheid van gezondheidsschade in het concrete geval van de plaatsing der gsm-antennes boven de appartements van geïntimeerden, waarbij de kosten toch belangrijk kunnen oplopen, zou niet kunnen leiden tot een ruimere vernietiging van de reeds op andere gronden vernietigde beslissing der algemene vergadering. Bovendien zou deze rechtbank zich in onderhavige procedure niet kunnen en mogen uitspreken over het algemene principe indien de straling van gsm-antennes al dan niet een vaststaand en zeker gevaar uitmaken voor eenieder in het algemeen, dan met schending van artikel 6 van het gerechtelijk wetboek.’

Dit zijn de overwegingen van de rechtbank over de grond van de zaak. De antennes zijn geplaatst zonder de in de basisakte vereiste instemming van alle eigenaars. Dit feit alleen al is voldoende om te stellen dat ze weg moeten.

De rechtbank heeft het ook over de stralingsaspecten en de genotsderving, en ik citeer opnieuw : ‘Rekening houdende met de vaststelling dat geïntimeerden inderdaad hebben moeten ondergaan dat

Dua

de betreffende gsm-antennes werden geïnstalleerd en in gebruik genomen ondanks hun gegronde protesten, nu zij terecht hebben aangevoerd dat de goedkeuringsbeslissing de dato 26/06/1999 wederrechtelijk werd genomen, komt een vordering uit hoofde van genotsderving als principieel gegrond voor.

Naar het oordeel van deze rechtbank blijkt voldoende uit de door geïntimeerden voorgelegde foto's, enzovoort, dat deze antennes, geplaatst op het dak vlak boven hun terras, visueel storend waren. Tevens hebben geïntimeerden zich gedurende geruime tijd bedreigd gevoeld in hun gezondheid, nu zij van oordeel zijn dat de stralingen van deze antennes schadelijk zouden zijn. Onafgezien van het antwoord op de vraag of deze vrees voor hun gezondheid al dan niet gewettigd is, nu terzake hierover nog geen wetenschappelijke eenduidigheid blijkt te bestaan, is deze rechtbank wel van oordeel dat het gevoel van onveiligheid in hoofde van geïntimeerden een daadwerkelijke genotsderving inhoudt.'

Ik denk dat uit dit vonnis, dat ik bewust ruim aanhaal, afdoende blijkt dat de vergoeding voor genotsderving enkel wordt toegekend omdat de antennes op een niet correcte manier zijn geplaatst : ze zijn in strijd met de basisakte van het appartementsgebouw. Dit vonnis heeft mijns inziens dus geen gevolgen voor de honderden andere antennes op bestaande gebouwen, waarvoor de eigenaars wel op een correcte wijze de toestemming tot plaatsing hebben gegeven. Tot daar het antwoord van minister Van Mechelen, dat ik op zijn verzoek letterlijk heb geciteerd.

Over het openbaar onderzoek heb ik het al gehad in mijn eigen antwoord.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, ik denk dat we op het ogenblik dat de resolutie werd goedgekeurd, allemaal beseften dat het een moeilijke kwestie zou worden. De voornaamste bedoeling was om met deze resolutie rust te brengen bij de mensen en hen te laten weten waar ze aan toe zijn. Daarom vind ik de geheimhouding, die er nog steeds is, erg negatief.

U had het over de ruimtelijke ordening. Voor elke constructie van meer dan 20 meter moet een toelating worden gevraagd. Het is echter wel mogelijk

om op plaatsen waar al een constructie staat, iets bij op te zetten.

Minister Vera Dua : Als het groter dan 5 meter is, moet er weer een toelating zijn.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Normaal gezien moet er geen 5 meter worden bijgeplaatst. Dit alles schept onrust. Ik denk daarom dat het informatiebeleid voor de bevolking heel belangrijk is, niet alleen als er iets concreets op stapel staat, maar ook nu, in het algemeen. De mensen zouden moeten weten dat de Vlaamse regering aan deze zaak werkt.

Het gevoel van onveiligheid is in feite iets heel erg om mee te leven. Ik weet niet of het tot lichamelijke klachten leidt, maar in elk geval wel tot psychische klachten. Dat mogen we niet onderschatten, want dat heeft ook te maken met gezondheid.

In de resolutie hebben we uitdrukkelijk vermeld dat het gaat om de buurt van 'scholen en ziekenhuizen'. Aanvankelijk stond er in de resolutie 'welzijnsvoorzieningen'. We moeten het breed durven interpreteren, zoals het eerst was geformuleerd.

Ik zou nog iets willen opmerken over het BIPT. Een aantal mensen hebben mij laten weten dat ze hierover heel ongerust zijn, omdat het BIPT, zoals we weten, betrokken is bij bepaalde telefoniediensten. Het BIPT is een partner van Belgacom, en het zou dus kunnen dat de beoordeling gebeurt door een instantie die zelf betrokken partij is. Dat moeten we toch wel opvolgen : er moet een garantie van objectiviteit zijn. Belangen van mensen primeren hierbij op economische belangen.

Ik zou dus aan de minister willen vragen om vooral verder te werken en om aan de mensen te laten weten waar er in hun buurt gsm-masten staan. Als de mensen goed ingelicht zijn, maken ze zich minder nodeloos ongerust.

Ik kom nog even terug op mijn vraag in verband met Europa. Ik weet niet of er iets gebeurd is tijdens ons Europees voorzitterschap, zoals aanvankelijk was gepland.

Minister Vera Dua : Ik zal dat navragen en die informatie zal ik dan overmaken aan de commissievoorzitter.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik heb nog drie bedenkingen. Voor mijn eerste bedenking moet ik mis-

Malcorps

schien eerder bij minister Van Mechelen zijn. Hoe komt het dat er steeds opnieuw 'stoemelings' pylonen of gsm-masten worden geplaatst, zonder dat de omwonenden daarvan op de hoogte zijn ? Ik vraag me echt af hoe dit eigenlijk kan. U hebt het daarnet gehad over de constructies hoger dan 20 meter, waarbij een openbaar onderzoek verplicht is. (*Opmerking van minister Vera Dua*)

Dat geldt ook als men een antenne van 5 meter boven op een gebouw bijplaatst. (*Opmerking van de voorzitter*)

Wanneer is het dan niet verplicht ?

Minister Vera Dua : Voor de grote constructies komt dit effectief bij minister Van Mechelen terecht. Men heeft me geïnformeerd dat het moratorium voorlopig nog geldt voor aanvragen die gesitueerd zijn in de omgeving van woningen. Andere aanvragen, langs autosnelwegen bijvoorbeeld, kunnen de normale procedure volgen. Ik vermoed wel dat een bepaald percentage van die zaken niet valt onder de wetgeving van de ruimtelijke ordening.

De heer Johan Malcorps : Wat u daarnet hebt gezegd, klopt dan eigenlijk niet. Ik zie dan weinig masten of pylonen die daar niet binnen vallen. Zijn er misschien masten die illegaal geplaatst worden ?

Minister Vera Dua : Neen, een aantal van die plaatsingen komen er nu op basis van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, waarbij de procedures doorlopen worden, en waarbij er geen probleem is, bijvoorbeeld omdat er in de buurt geen woningen zijn. Daarnaast zijn er de kleintjes, lager dan 20 meter.

In die zin is minister Van Mechelen uiteraard vragende partij dat er vanuit milieu een andere, aansluitende procedure komt. Eigenlijk heeft hij ook gelijk. De procedure in het decreet op de ruimtelijke ordening is zuiver ruimtelijk. De bezwaren die worden ingediend in het kader van de openbare onderzoeken, hebben te maken met mensen die bezorgd zijn om hun gezondheid. Die bezwaren komen echter terecht bij ambtenaren van ruimtelijke ordening. Die ambtenaren kunnen enkel nagaan in hoeverre er wordt beantwoord aan de federale norm. In feite zijn ze immers niet bevoegd om uit-

spraken te doen over leefmilieu of volksgezondheid.

In die zin ben ik ook vragende partij dat er zo vlug mogelijk duidelijkheid komt. We zijn in een juridisch kluwen verzeild geraakt. We wisten dat het moeilijk zou zijn ; ik ben wel verrast dat het zó moeilijk is, maar we moeten daar in ieder geval doorheen. Dat is ook de opdracht die ik aan mijn diensten heb gegeven. Men mag niet rond de juridische pot blijven draaien. Er moeten knopen worden doorgehakt.

De heer Johan Malcorps : Ik heb nog twee andere bedenkingen. Ten eerste is er de zaak van de Vlaamse herziening. Het was de bedoeling van de resolutie dat er eigenlijk geen masten zouden komen in de buurt van scholen, ziekenhuizen, kinderdagverblijven, welzijnsvoorzieningen, enzovoort. De vraag is dan welk instrument we hier gebruiken. Een gewone meldingsplicht zal dat misschien moeilijk maken. Het is niet de bedoeling om meer papierwerk in te voeren. Het is de bedoeling dat er geen masten meer komen op gevoelige plaatsen.

Dan kom ik bij mijn laatste bedenking. Die heeft te maken met de uitspraak van de rechter in Oostende. Ik stel vast dat minister Van Mechelen en ikzelf misschien een verschillend soort exegese beoefenen. Wat ik heb gezegd, staat ook duidelijk in het vonnis van de rechter. Hij heeft duidelijke uitspraken gedaan. De beslissing van de groep van mede-eigenaars was niet juist. Op basis daarvan is de zaak vernietigd.

Daarnaast heeft hij echter ook nog andere duidelijke uitspraken gedaan. Zelf als er geen echte bewijzen zijn van de nadelige effecten op de gezondheid, is er een gevoel van onveiligheid en op basis daarvan een genotsderving. Dat is belangrijk.

In het verleden zijn er al uitspraken geweest die expliciet over de gezondheid gingen en op het voorzorgsprincipe wezen. Op 4 februari zal de rechter trouwens opnieuw een uitspraak doen. Hoe dan ook, we mogen dit probleem niet blijven miskennen.

Ook in Duitsland blijkt dat er voortdurend vonnissen worden geveld waarin het aspect gezondheid naar voren wordt geschoven. Mensen krijgen dikwijls gelijk op basis van dat voorzorgsprincipe, ook al is inderdaad alles niet bewezen, maar dat is net de toepassing van dat voorzorgsprincipe.

Malcorps

Ik begrijp natuurlijk ook wel de bezorgdheid van minister Van Mechelen in verband met de operatoren, die stellen dat ze hun vergunningen moeten krijgen. Dit neemt echter niet weg dat we voor de in deze vraag om uitleg aangehaalde problematiek een oplossing moeten vinden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.41 uur.*
